

רע"פ 2022/14 - אבו שאפע סלאח אלדין נגד מדינת ישראל, הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים

בבית המשפט העליון

רע"פ 2022/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: אבו שאפע סלאח אלדין

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן) מתאריך 19.12.2013, ב-ע"פ 18492-10-11

בשם המבקש: עו"ד עבד אלרחמן מח'זומי

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים (כב' השופטת ר' פרידמן-פלדמן), ב-ע"פ 18492-10-11 (שהדין בו אוחד עם הליכים דומים), אשר דחה את ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד בירושלים (כב' השופטת ר' זוכוביצקי), ב-ב"ש 432/10, בגדרה התקבלה בקשתה של המשיבה 2 למתן צו הריסה ללא הרשעה, לפי סעיף 212(5) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק), כנגד מבנה המצוי באזור "גן המלך" שבירושלים (להלן: המבנה).

עמוד 1

2. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף אליה הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, באשר היא איננה עומדת בקריטריונים הנדרשים לשם מתן רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה – בהתאם להלכה הפסוקה.

3. הבקשה איננה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם הפרטיקולארי של הצדדים הישירים להליך, שטרם נדונה בפסיקה (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); עוד ראו והשוו בנושאים שבהם עסקין: החלטת חברי, השופט ס' ג'ובראן ב-רע"פ 8025/09 אלדבעאת נ' מדינת ישראל (עיריית ירושלים) (26.1.2010) (להלן: עניין אלדבעאת); ע"פ 874/78 סואעד נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה הגליל המרכזי, פ"ד לה(1) 678 (1981); בג"צ 2678/91 אל-צנעא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מו(3) 709 (1992); ע"פ 3490/97 יצחק נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה כפר סבא, פ"ד נב(1) 136 (1998) (להלן: עניין יצחק); וכן: החלטת מתאריך 10.3.2014, ב-רע"פ 909/14 וב-רע"פ 910/14, שהוגשו אף הם כנגד פסק דינו של בית המשפט קמא הנכבד מתאריך 19.12.2013 (בערעורים אחרים שנדונו שם במאוחד עם הערעור, מושא הבקשה דנא)).

4. בנוסף, לא מתגלה מהבקשה אי-צדק בולט, כמשמעו בפסיקה, בפסק הדין, מושא הבקשה, ואף לא מתעורר מהנטען בבקשה חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 2222/13 חיחאשווילי נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). טענותיו של המבקש, אשר נוגעות בעיקרן לשאלת התקיימותם של התנאים הנדרשים על פי סעיף 212 לחוק לשם מתן צו הריסה ללא הרשעה, בנסיבותיו הקונקרטיות של העניין – נבחנו הן על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד והן על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, ונדחו בהחלטות מנומקות. במישור זה אעיר עוד כי הקביעה, שלפיה: בין אם המבנה, מושא צו ההריסה, נבנה בשנת 1994 (כטענתה של המשיבה), ובין אם הוא נבנה בשנת 1991 (כטענתו של המבקש, שלא הוכחה), הרי שהמקרה שלפני בא בגדרו של סעיף 212(5) לחוק, וזאת נוכח התיישנותה של העבירה – מקובלת עלי (ראו והשוו: עניין אלדעבאת ועניין יצחק לעיל), ולא מצאתי עילה להתערבות בית משפט זה בעניינו של המבקש, ב"ערעור שני".

5. הבקשה נדחית איפוא.

ניתנה היום, י"ד באדר התשע"ה (5.3.2015).

ש ו פ ט